

[Chr. Christensen.]

sætte eleverne for sådan et pres. Man bør fritage dem for denne ubehagelighed.

Jeg er helt enig i de udtalelser, hr. Hans Toft kom med angående stipendierne i 3. realklasse og i 10. klasse. Der bør ske en grundig revision heromkring. I mange tilfælde er den støtte, der ydes, af en størrelsesorden, der sætter et stort spørgsmålstegn ved den rette brug af skatteborgernes midler.

Men der er også et andet problem, og det er udbetalingsmåden. I øjeblikket går støtten til den uddannelsessøgende, altså eleven, og det bør ændres, så den går til dem, den rettelig bør gå til, nemlig forældrene. Det er jo sådan, at de færreste af eleverne er i stand til at tjene til deres ophold, når de går i 10. klasse og 3. real, og derfor er forsørgerpligten både på det økonomiske, det logimæssige og det kostmæssige område forældrenes, hvorfor det er helt naturligt, at statens kompensation også går til forældrene.

Man har rejst spørgsmålet om de studerende, der har en relativt høj indtægt, altså studenter, der selv har skaffet sig en betydelig indkomst. Efter lovforslaget kan man udelukke vedkommende fra at få lån. Jeg synes, det var virkelig rart at få at vide: hvor har ministeren tænkt sig denne grænse skal sættes?

Der er besparelser i dette her, og jeg vil gerne sige, at for vort vedkommende har vi fremsat besparelsesforslag netop på dette område. Det står vi ved, og derfor kan vi meget positivt tage debatten op i udvalget i betragtning af, at der her er et beløb på omkring 275 mill. kr. at spare.

Vi ser frem til udvalgsarbejdet med megen interesse og håber, at det lykkes at skabe interesse for at klare disse meget alvorlige problemer angående 3. realklasses og 10. classes elever og også at bevare hovedsigtet: at gå over til at finansiere uddannelsen på de unges eget ansvar ved at lade det ske over låntagning.

Freddy Madsen (DKP):

Som det er fremgået af den hidtidige debat, er det ikke bare mig, der er forundret over, at dette lovforslag, der efter sigende eksisterer og alligevel ikke eksisterer, kommer til debat her i dag, men selve fremgangsmåden undrer os i og for sig ikke. Vi har i hvert fald ved nogle lejligheder i de sidste par dage kunnet fastslå, hvordan folketinget af de forenede forligspartier sættes ud af kraft, hvordan vi kan stå og diskutere om nogle ting, så at sige opføre det skuespil for folket, der nu forventes af folketingsmedlemmerne, når de skal være her alligevel, mens man faktisk bag de lukkede døre forhandler ting, som gør, at man savner forudsætninger for at vurdere de ting, der her lægges frem. Men i modsætning til andre, der stiller spørgsmål i den anledning til ministeren og til andre, skal jeg undlade det, idet jeg ikke har nogen som helst tro på, at man vil besvare dem, i hvert fald ikke tilfredsstillende. Vi må simpelt hen konstatere, at det er den måde, man betragter folketinget og dets arbejde på, og så håbe, at der i tidens løb ude i befolkningen også vil blive tilstrækkelig styrke til at bringe dette forargelige spil til afslutning.

Men når vi ikke kan få at vide, hvad sagen drejer sig om, må man jo forsøge igennem de spredte bemærkninger, der falder, igennem halve antydninger i pressen osv. at finde frem til lidt af sandheden, og den kommer måske for en dag også under denne debat.

Når fru Ritt Bjerregaard siger, at det forslag, hun her lægger frem, vil betyde større besparelser på statsbudgettet end det, undervisningsministeren har lagt frem, og hr. Peter Holst bagefter konstaterer, at der findes så store lighedspunkter imellem de to forligspartier i denne sag, at man let skulle blive enig, har man en fornemmelse af, hvad det drejer sig om, nemlig at når det har været igennem forligsforhandlingerne, skulle det gerne være shined op efter socialdemokratisk design, sådan at det havde det